

ע"פ 1386/11/16 - רובינזון פז נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

14 נובמבר 2016

עפ"ת 1386-11-16 רובינזון פז נ' מדינת ישראל

לפני כבוד השופטת נאוה בכור

המערער רובינזון פז

נגד

המשיבה מדינת ישראל

נוכחים:

ב"כ המערער - עו"ד קולקר

ב"כ המשיבה - עו"ד מירי ביטון הראל

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

1. בפניי בקשה לעיכוב ביצוע עונש פסילה מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה בהמשך לגזר דינה של כב' השופטת מגי כהן בתת"ע 1501-11-13 בימ"ש שלום לתעבורה בפתח תקווה מיום 21.9.16 - בו בין רכיבי גזר הדין נקבעו לחובת המבקש פסילה בפועל למשך 24 חודשים, שריצויו יחל לא יאוחר מיום 23.10.16.

2. עוד נקבעו בגזר הדין קנס בסך 1,800 ₪ ופסילה על תנאי בת 3 חודשים למשך 3 שנים שלא יעבור על העבירה בה הורשע - היא נהיגה בשכרות (בכמות של 350 מיקרוגרם בליטר אוויר נשוף שבוצעה ביום 2.11.13 בשעה 03:25 בכביש 5720 קילומטר 52).

3. ב"כ המבקש מצוין בבקשתו כי בערעור שהוגש על פסק דינה של כב' השופטת מגי כהן, שהינו גם על הכרעת הדין וגם על גזר דינה - עומדות להידון סוגיות משפטיות חשובות כדוגמא זו המפורטת בסעיף 8 לבקשתו.

עוד ציין את הנזק הצפוי למבקש אם לא יעתר ביהמ"ש לבקשתו (סעיפים 10, 11 לבקשה), וחזר וציין כי לחובת

המבקש יש הרשעות קודמות, למרות שנוהג משנת 2002 - ועל כן יש להיעתר לבקשה.

4. ב"כ המשיבה מתנגדת לבקשה בהצביעה על הלכת שוורץ כמסגרת הנורמטיבית לבחינת הבקשה, כאשר המבקש לטעמה אינו עומד בתנאי הסף שנקבעו בהלכה זו - ובאופן שאינו מצדיק היעדרות לבקשה.

לטעמה, סיכויי הערעור נמוכים, העבירה חמורה, ואינה מצדיקה את עיכוב ביצוע רכיב הפסילה בפועל בגזר הדין.

5. בע"פ 111/99 שוורץ נ' מ"י נקבע הכלל של ביצוע מיידי של גזר דין תוך הותרת שיקול הדעת לבית המשפט, ובכל מקרה נדרשת עריכת איזון בין האינטרסים השונים המעורבים בסוגיה, ובין היתר, יש לבחון את חומרת העבירה ונסיבות ביצועה, אורך תקופת המאסר שנגזרה על המבקש, טיב הערעור וסיכויי הצלחתו, עברו הפלילי של המבקש והתנהלותו במהלך המשפט וכך נסיבותיו האישיות של המבקש, והשאלה אם הערעור מופנה כלפי ההרשעה עצמה או רק כלפי חומרת העונש (ראה גם ע"פ 5957/12 אוהב נ' מ"י).

הלכת שוורץ הנ"ל הוחלה בשינויים המחויבים גם לעניין פסילת רישיון נהיגה - כאשר נקבע כי הפגיעה הנגרמת לנאשם בעונש פסילת רישיון קטנה בהשוואה לשלילת חירותו באמצעות עונש מאסר, ונקודת האיזון נוטה לכיוון ריצוי מיידי (ראה בש"פ 5699/13 בן לולו קפלן נ' מ"י, ע"פ 2946/06 וייסמן נ' מ"י).

עוד יש לשקול את הנזקים הצפויים להיגרם למבקש כתוצאה מפסילת רישיונו לעומת האינטרס המרכזי שבביצוע מיידי של גזר הדין בדמות הגנה על שלום הציבור מפני מי שקיימת כלפיו הסתברות שימשיך לסכן את שלום הציבור במהלך תקופת עיכוב העונש (ע"פ 2597/00 וולקוויץ נ' מ"י).

6. מן הכלל אל הפרט,

לגבי עברו הפלילי של המבקש, ברי כי אין לחובתו עבר פלילי בעבירה שבה הורשע (נהיגה בשכרות).

משך הפסילה ממושך (24 חודשים) - ונקבעה פסילת מינימום בגזר הדין.

לגבי חומרת העבירה, ברי כי מדובר בעבירה חמורה המסכנת את המשתמשים בדרך.

לגבי טיב הערעור - וסיכויי ההצלחה - ציין ב"כ המבקש סוגיות משפטיות שראוי ותיבחנה בערעור, הנסוב גם על הכרעת הדין.

לגבי נסיבותיו האישיות של המבקש והנזקים הצפויים לו אם תוותר הפסילה בפועל על כנה - ציין ב"כ המבקש

בטיעוניו לעונש (ולא בבקשה עצמה) כי נוכח עיסוקו של המבקש וטיפולו באביו נפגע טרור - הפסילה יכולה לגרום לו לנזק של ממש.

7. מכלל האמור אני סבורה כי הגם שמדובר במשך פסילה משמעותי וממושך - אין לחובתו של המבקש עבר פלילי בעבירות דומות, ובשלב זה מדובר במעידה חד פעמית ככל שהדבר נוגע לנהיגה בשכרות.

אני סבורה כי עלולים להיגרם נזקים של ממש למבקש אם לא יעתר ביהמ"ש לבקשה.

8. בנימוקים המפורטים בסעיף 7 יש כדי להטות את הכף לעבר היעדרות לבקשה - ועל כן אני מעכבת את ביצוע הפסילה בפועל עד הכרעה בערעור.

ניתנה והודעה היום י"ג חשוון תשע"ז, 14/11/2016 במעמד הנוכחים.

נאוה בכור , שופטת